

les altres clàssiques

per Pako Sánchez

Via Burgada al Pic Rodó

L'enyor d'una altra època

Durant els anys 60 i 70, les muntanyes situades al nord de l'Olla de Núria i, especialment, el Pic Rodó, es van convertir en una veritable escola d'alpinisme per on desfilaven tots els escaladors del país que es volien familiaritzar amb l'alta muntanya. Era un època de mancances, quan anar al Pirineu representava poc menys que una petita expedició; llavors les comunicacions eren desastroses, les carreteres de muntanya gairebé impracticables i els afortunats que presumien de tenir cotxe o moto eren molt pocs. És comprensible que, dins d'aquest marc, Núria representés, amb el tren de Renfe i el Cremallera, l'expectació que confirma la regla. Nú-

va acabar tan bon punt els escaladors van tenir la possibilitat d'escollir altres destinacions al Pirineu. A més, els nous aires i idees provinents d'altres contrades del món van canviar les inquietuds i motivacions. Va ser com una moda estiuenca, tan bon punt la flor del pic Rodó es va pansir, va tornar l'eterna tranquil·litat a la pedra i la muntanya va perdre aquell reconeixement que potser mai va voler merèixer.

Avui dia són molt pocs els pirineistes que «sacrifiquen» una jornada a la recerca d'una línia vertical que s'enfilli per qualsevol de les parets del pic Rodó i, justament aquest oblit, és el que fa les escalades tan entranyables. Personalment, he fet sis estades per escalar les valls de l'Estantyet i de Carança en diferents estius i el re-

FITXA TÉCNICA

Punt de partida: Santuari de Núria. 1.967 m.

Com arribar: des de Ribes de Freser o Querolbs amb el tren cremallera.

Aproximació: Seguiu el camí que puja (primer en direcció NE i després en direcció N) la vall de Noufonts fins al coll del mateix nom (2.650 m). Flanquegem un camí horitzontal cap al nord per traspasar el coll d'en Bernat (2.630 m). Resseguim la base de la paret fins a atènyer al peu de la secció més homogènia de la muralla (2 hores 30 minuts de marxa).

La via: Via sovint vertical amb bona roca. Sens dubte, és una de les millors alternatives de la regió.

Primera ascensió: 12 d'octubre de 1963 per Félix Burgada, Ramon Bramona i Francesc-Xavier Gregori (1a cordada) i Núria Gómez, Francesc Sàbat i Carles Julio (2a cordada).

Dificultat: IV/IV'. Mantinguda a la part mitjana.

Horari: de 2 a 3 hores.

Material: Pitons, sobretot extraplans, alguns encastadors i joc de friends.

Època aconsellable: de mitjans de maig a mitjans d'octubre.

Descens: Primer assolirem el proper cim del pic Rodó, després desfarem l'aèria cresta de l'Anyeller, sempre cap al sud, fins al coll d'en Bernat (III' màxim i un rappel de 10/15 m). Del cim al coll cal preveure una hora crestejant i des del coll d'en Bernat a Núria, passant pel coll de Noufonts, cal comptar gairebé un parell d'hores més de marxa.

PAKO SÁNCHEZ

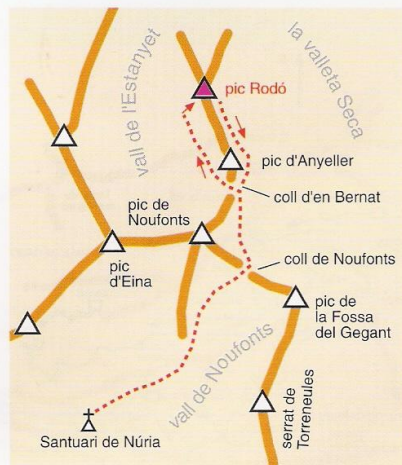
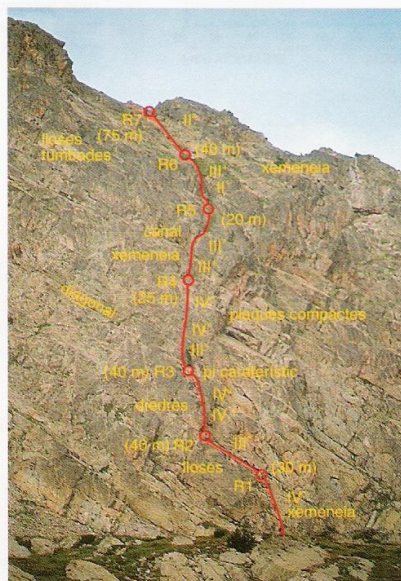

Plaques compactes al quart llarg.

ria era el Pirineu més proper, en tots els sentits, a les gran poblacions de les comarques barcelonines. Darrera els adormits lloms de l'Olla resten amagades unes valls fantàstiques amb noms que semblen trets d'una falla ancestral: Estantyet i Carança.

Així doncs, durant el transcurs d'una dècada l'activitat va resultar frenètica i, una rera l'altra, es van obrir i divulgar vies de manera sistemàtica a les parets de la torre d'Eina, torre d'en Xillen, pic de l'Infern i especialment, -com ja hem apuntat anteriorment-, als escarpats vessants nord, est i oest del pic Rodó. Com si es tractés d'una competició, diversos grups d'escaladors van voler deixar la seva empremta amb noms com CADE, SAME, GAM, ARGENTONA, ACE, GESAM, o STAE, algunes subtitulades «Directa» o «Directíssima».

Va ser una efímera època d'or de l'alta muntanya nurienca que

sultat es tradueix en quasi una vintena de vies, acompanyades sempre de la més absoluta soledat. Mai hem coincidit amb cap altra cordada. Són clàssiques d'un altre temps que discorren per un terreny força original: aquí la roca viu en comunió amb l'herba, les pre-

ses es disposen sovint inclinades, l'equipament és inexistent o molt vell, la roca és, de vegades, d'una qualitat excepcional -tant que resulta difícil fins i tot pitonar- però, en canvi, també presenta panys de pedra discreta i blocs que més val deixar-los estar i no tocar-los. Així doncs, us convido a fer un viatge a la recerca del temps perdut i ballar la vertical dansa de l'enyor.